

สรุปข้อมูลกฎหมายบางฉบับที่สำคัญในสาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
<p>1. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551</p>	<p>เพื่อให้มีกฎหมายที่ควบคุมมาตรฐานและคุณภาพการให้บริการ สำหรับสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล</p>	<p>1. นิยามที่สำคัญ</p> <p>“ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>“นักท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาหาความรู้ การบันเทิง หรือการอื่นใด</p> <p>“มัคคุเทศก์” หมายความว่า ผู้ให้บริการเป็นปกติธุระในการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ โดยให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ด้านต่างๆ แก่นักท่องเที่ยว</p> <p>“ผู้นำเที่ยว” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการดูแลและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศ</p> <p>“ค่าบริการ” หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว สำหรับการจัดการให้บริการหรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหาร หรือการอื่นใด</p> <p>2. คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ มีปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ โดยมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ เช่น กำหนดแผนงานและมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการส่งเสริม พัฒนา และกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ออกระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมาตรฐานการปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวที่จะพึงปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยว และความรับผิดชอบที่มีต่อนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตลอดจนค่าตอบแทนหรือความคุ้มครองที่มัคคุเทศก์และผู้นำเที่ยวจะพึงได้รับจากผู้ประกอบการนำเที่ยว</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ธุรกิจนำเที่ยว - มัคคุเทศก์ - ผู้นำเที่ยว - หน่วยงานผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานภายใต้พระราชบัญญัตินี้ 	<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>3. ธุรกิจนำเที่ยว กำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากนายทะเบียน คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาต ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล การวางหลักประกัน การชำระค่าธรรมเนียม อำนาจการพิจารณาของนายทะเบียน การต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การแจ้งเลิกการดำเนินงาน การแจ้งการสืบทอดธุรกิจของทายาท การแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผย รายละเอียดการจัดทำเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว และการแจ้งการเปลี่ยนแปลงรายการที่เกิดขึ้นต่างจากการโฆษณาดังกล่าว หลักเกณฑ์การเก็บค่าบริการนักท่องเที่ยวและการจ่ายเงินคืนแก่นักท่องเที่ยว การจัดทำมัดคุเทศก์และผู้นำเที่ยวที่ต้องขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัติ การจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้กับนักท่องเที่ยว มัดคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวและความรับผิดชอบ การสิ้นสุดของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและการดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยว การจัดการและความรับผิดชอบต่อความเสียหายกรณีมีการร้องเรียนของนักท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงการอุทธรณ์คำสั่งใดๆ ที่เกิดขึ้นของนายทะเบียน การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>4. มัดคุเทศก์ กำหนดคุณสมบัติและวิธีการในการขอรับอนุญาตเป็นมัดคุเทศก์จากนายทะเบียน ตามแต่ละประเภทของใบอนุญาต การต่ออายุและการขอออกใบแทน การประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนเพื่อส่งเสริมมัดคุเทศก์และการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนด้วยการกำหนดคุณสมบัติและสิทธิประโยชน์ทางด้านค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการเป็นมัดคุเทศก์ นอกจากนั้น ยังมีกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่การแต่งกาย การรักษามารยาทความประพฤติ และการตรวจสอบสุขภาพของมัดคุเทศก์ การสิ้นสุดสถานะ รวมทั้งการพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>5. ผู้นำเที่ยว หลักเกณฑ์และวิธีการขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว คุณสมบัติของผู้นำเที่ยวในการขอขึ้นทะเบียน หน้าที่ และมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกายการรักษา มารยาท และความประพฤติของผู้นำเที่ยว การสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่ และเพิกถอนการจดทะเบียน</p> <p>6. การควบคุม ให้มีการแต่งตั้งนายทะเบียน ทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร หรือแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา ที่รับผิดชอบในเขตจังหวัดหรือหลายจังหวัด โดยมีอำนาจหน้าที่ (1) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ในระหว่างเวลาทำการหรือเข้าไปในยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทาง เพื่อตรวจสอบให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ (2) สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบรายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และ (3) เรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตัวแทนหรือลูกจ้าง มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว แล้วแต่กรณี หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมาเพื่อตรวจสอบ</p>		
1.1 กฎกระทรวงการอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2561		<p>กฎหมายกำหนดให้แบ่งใบอนุญาตมัคคุเทศก์ออกเป็น 3 ประเภทคือ (1) ประเภทมัคคุเทศก์ทั่วไป ที่มีความรู้ครอบคลุมทุกสาขาและทั่วประเทศ (2) ประเภทมัคคุเทศก์เฉพาะภูมิภาค ที่มีความรู้เฉพาะภายในภูมิภาคที่กำหนดในใบอนุญาต แบ่งออกเป็น 4 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคเหนือ และ (3) ประเภทมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ที่มีความรู้เฉพาะภายในเขตพื้นที่ท้องถิ่นหรือชุมชนที่คณะกรรมการกำหนด โดยต้องยื่นขอรับใบอนุญาตต่อนายทะเบียนด้วยตนเอง ณ สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา พร้อมเอกสารต่างๆ และหนังสือรับรองผลการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ที่ออกโดยกรมการท่องเที่ยว</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
1.2 กฎกระทรวงการขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว พ.ศ. 2561		กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องยื่นคำขอขึ้นทะเบียนพร้อมเอกสารและหลักฐานต่างๆ ต่อนายทะเบียน โดยเฉพาะหลักฐานการศึกษาที่อย่างต่ำต้องสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าและสำเนาวุฒิบัตรว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรมตามที่คณะกรรมการกำหนด หรือหนังสือรับรองจากกรมการท่องเที่ยว และเมื่อได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว จะมีการออกบัตรประจำตัวผู้นำเที่ยวด้วย ซึ่งสามารถขอออกบัตรใหม่ในกรณีที่สูญหาย ถูกทำลาย ชำรุดในสาระสำคัญ		
1.3 กฎกระทรวงการอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว พ.ศ. 2561		<ol style="list-style-type: none"> กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมี 4 ประเภท ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> ประเภทเฉพาะพื้นที่ สำหรับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวในจังหวัดหนึ่งจังหวัดใดและจังหวัดที่มีเขตพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดนั้น ประเภทในประเทศ สำหรับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในราชอาณาจักร ประเภทนำเที่ยวจากต่างประเทศ สำหรับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยการนำนักท่องเที่ยวที่เดินทางจากต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวภายในราชอาณาจักร และ ประเภททั่วไป สำหรับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในราชอาณาจักรและภายนอกราชอาณาจักร การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน ซึ่งสามารถยื่นคำขอได้ทั้งบุคคลธรรมดา, ห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด, บริษัทจำกัด, บริษัทมหาชนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่จะให้บริการดำน้ำแบบดำน้ำลึกโดยมีอุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจและอุปกรณ์อื่นที่ช่วยในการดำน้ำ ซึ่งเป็นธุรกิจนำเที่ยวที่มีความเสี่ยง ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ต้องยื่นเอกสารอื่นประกอบด้วย เช่น สำเนาใบทะเบียนเรือไทย, ใบอนุญาตให้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม, ใบอนุญาตให้ 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>เข้าไปดำเนินกิจการท่องเที่ยวและพักอาศัยในอุทยานแห่งชาติ, ใบรับรองมาตรฐานอุปกรณ์ดำน้ำ</p> <p>4. กรณีเลิกประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตให้แก่ นายทะเบียนภายใน 15 นับแต่วันที่แจ้งเลิก กรณีขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายใน 30 ก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ กรณีใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ให้ยื่นคำขอรับใบแทน และผู้ประกอบการนำเที่ยวประสงค์จะเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว ก็ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่อ นายทะเบียน</p>		
<p>2. พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547</p>	<p>เพื่อให้มีบทบัญญัติทางกฎหมายที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่ภาคเศรษฐกิจและการประกอบธุรกิจโรงแรมได้พัฒนาและขยายตัวมากขึ้น เพื่อส่งเสริมและยกมาตรฐานการประกอบธุรกิจโรงแรมและกำหนดหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจให้เหมาะสมกับสภาพของการประกอบธุรกิจโรงแรมแต่ละประเภท</p>	<p>1. <u>นิยามที่สำคัญ</u></p> <p>“โรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง (1) สถานที่พักที่จัดตั้งเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช้เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน (2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น และ (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>“ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม</p> <p>2. <u>คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม</u> มีปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ โดยมีอำนาจหน้าที่สำคัญ เช่น พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน เสนอแผนและมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมและการกำกับดูแลธุรกิจโรงแรม</p>		<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>3. <u>การประกอบธุรกิจโรงแรม</u> การกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก และมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภท ให้แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงลักษณะของท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท และการกำหนดเขตพื้นที่หนึ่งท้องที่ใดเป็นเขตงดออกใบอนุญาต รวมถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต</p> <p>4. <u>การบริหารจัดการโรงแรม</u> การจัดให้มีผู้จัดการที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้และต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบ แต่ถ้ากรณีผู้จัดการโรงแรมไม่สามารถดำเนินการได้เกิน 7 วัน ให้ผู้ประกอบการโรงแรมจัดหาตัวแทนที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามมาดำเนินการได้แต่ต้องไม่เกิน 90 วัน และแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายใน 3 วันนับแต่วันที่ดำเนินการแทน</p> <p>5. <u>หน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการ</u></p> <ol style="list-style-type: none"> (1) จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมตามที่กฎหมายกำหนดติดไว้หน้าโรงแรม (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม (3) จัดให้มีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่หน้าห้องพักทุกห้อง (4) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม (5) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟในแต่ละชั้นของโรงแรมและห้องพักทุกห้องและป้ายทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรม (6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(7) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข</p> <p>(8) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p> <p>(9) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ</p> <p>(10) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใดๆ ขึ้นในโรงแรม</p>		
2.1 กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551		<p>กำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและประเภทของโรงแรม หลักเกณฑ์และเงื่อนไขสำหรับโรงแรมทุกประเภท หลักเกณฑ์และเงื่อนไขสำหรับโรงแรมแต่ละประเภท โดยกำหนดประเภทของโรงแรม แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่</p> <p>ประเภท 1 หมายความว่าถึง โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก</p> <p>ประเภท 2 หมายความว่าถึง โรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหารหรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร</p> <p>ประเภท 3 หมายความว่าถึง โรงแรมที่ให้บริการห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหารหรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร หรือสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือห้องประชุมสัมมนา</p> <p>ประเภท 4 หมายความว่าถึง โรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหารหรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ และห้องประชุมสัมมนา</p> <p>หลักเกณฑ์และเงื่อนไขสำหรับโรงแรมแต่ละประเภท กำหนดไว้ดังนี้</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>- โรงแรมประเภท 1 ต้องมีห้องพักไม่เกิน 50 ห้อง แต่ละห้องต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 7 ตารางเมตร ไม่รวมห้องน้ำ ห้องส้วมที่ถูกสุขลักษณะอย่างเพียงพอและระเบียบห้องพัก</p> <p>- โรงแรมประเภท 2 พื้นที่ใช้สอยของห้องพักแต่ละห้องต้องมีไม่น้อยกว่า 8 ตารางเมตร ไม่รวมห้องน้ำ ห้องส้วมที่ถูกสุขลักษณะอย่างเพียงพอและระเบียบห้องพัก</p> <p>- โรงแรมประเภท 3 และประเภท 4 ห้องต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 14 ตารางเมตร ไม่รวมห้องน้ำ ห้องส้วมที่ถูกสุขลักษณะอย่างเพียงพอและระเบียบห้องพัก และกรณีมีห้องพักไม่เกิน 80 ห้อง ห้ามมีสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ยกเว้นโรงแรมที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และโรงแรมที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่การอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ หรือโรงแรมที่ตั้งในท้องที่ ึ่งคอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546</p>		
2.2 กฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมหลักเกณฑ์ และวิธีการชำระค่าธรรมเนียมสำหรับการประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551		<p>กฎหมายกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตโรงแรม และค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจโรงแรม รวมทั้งเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนห้องพักระหว่างปี ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมแจ้งต่อนายทะเบียนในท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่ เพื่อคิดค่าธรรมเนียมให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของจำนวนห้องพักดังกล่าว การยื่นชำระค่าธรรมเนียม ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจโรงแรมพร้อมกับการชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตทั้งกรณีเริ่มต้นธุรกิจในปีแรก และกรณีการต่ออายุใบอนุญาตต่อนายทะเบียนที่โรงแรมตั้งอยู่</p>		
3. พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509	เนื่องจากมีบุคคลประกอบกิจการสถานบริการบางประเภทซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อ	<p>1. <u>นิยามที่สำคัญ</u></p> <p>“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า ได้แก่</p>	<p>- ผู้ประกอบการสถานบริการ และ</p> <p>- ผู้เข้าใช้บริการสถานบริการ</p>	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
	<p>ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้นๆ ไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เยาวชนเอาเป็นแบบอย่างจนประพฤติดัวเสื่อมเสีย เป็นการสมควรที่จะออกกฎหมายควบคุมสถานบริการนั้นๆ รวมทั้งการแสดงด้วย ทั้งนี้ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของชาติต่อไป</p>	<p>(1) สถานเต้นรำ รำวง หรือรอกเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคู่อบริการ</p> <p>(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มนอกจากนี้จำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า</p> <p>(3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า แต่ไม่รวมถึงสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล สถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ หรือสถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มนอกจากนี้จำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่ มิดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานหรือนักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า มีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้น หรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม และมีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(5) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มนอกจากนี้จำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 น.</p> <p>“ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” หมายความว่า ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ กฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการใช้สารระเหย และกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด</p> <p>2. การขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการและการขอต่ออายุใบอนุญาต</p> <p>(1) คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ประกอบด้วย อายุไม่ต่ำ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>กว่า 20 ปีบริบูรณ์ ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างรุนแรง ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ การค้าหญิงและเด็กหญิง และการค้าวัตถุอันลามก</p> <p>(2) อาคารสถานที่ขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการ ต้องไม่อยู่ใกล้ชิดวัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าว และไม่อยู่ย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย รวมทั้งต้องมีทางถ่ายเทอากาศสะดวก และในกรณีที่อาคารเป็นของผู้อื่น ต้องมีหนังสือแสดงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น</p> <p>(3) ใบอนุญาตให้ใช้ได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปีที่ออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาตสามารถกระทำได้โดยต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ แต่สามารถประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ กรณีไม่ได้รับการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการหรือต่ออายุใบอนุญาต ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย กรณีจังหวัดอื่นๆ คำตัดสินถือว่าเป็นที่สุด กรณีใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตใหม่ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ทราบว่างานสูญหายหรือชำรุด</p> <p>3. ข้อปฏิบัติของผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ</p> <p>(1) ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการย้าย แก่ไข เปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่</p> <p>(2) ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดทำประวัติของพนักงานก่อนเริ่มเข้าทำงาน และต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงรายการในบัตรประวัติ หรือกรณีสูญหาย</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ชำรุดเสียหายในสาระสำคัญภายใน 7 วัน ภายใต้หลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(3) ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการรับพนักงานที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ ห้ามมิให้มีการจำหน่ายสุราหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอาการมีเมมาจนประพฤดิ์วุ่นวาย หรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ ห้ามมิให้ผู้ซึ่งไม่มีหน้าที่เฝ้าดูแลสถานบริการพักอาศัยหลับนอนในสถานบริการ ห้ามมิให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ ห้ามมิให้มีการนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการ เว้นแต่เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ และห้ามมิให้ปล่อยให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ที่ไม่ได้ทำงานในสถานบริการเข้าไปในสถานบริการนั้นๆ</p> <p>(4) ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในให้เป็นระเบียบเรียบร้อย การใช้ไฟฟ้า หรือการให้พนักงานติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการตาม หลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(5) ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการสามารถจำหน่ายสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่ม อื่นๆ รวมทั้งจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง โดยต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีให้ มีสัตว์ร้าย เข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม มิฉะนั้น นายตำรวจท้องที่ ตั้งแต่สารวัตรขึ้นไปในเขตกรุงเทพมหานคร และตั้งแต่นายอำเภอท้องที่ขึ้นไปในจังหวัดอื่น มีอำนาจสั่งให้งดการแสดงนั้นได้</p>		
3.1 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินกิจกรรมสถานบริการ พ.ศ. 2549		กฎหมายกำหนดเกี่ยวกับการขออนุญาต การอนุญาต และการต่ออายุใบอนุญาต การจัดทำ การเก็บรักษา และการแจ้งเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติของพนักงาน การจัดสถานที่ และการติดหมายเลขประจำตัวพนักงาน และหลักฐานที่ใช้ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาต/การขอต่ออายุใบอนุญาต		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>นอกจากนั้น ผู้ขออนุญาตต้องไม่มีประวัติการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้จนถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตภายในระยะเวลา 3 ปี และไม่เคยมองคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดทางอาญอันขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน</p> <p>กำหนดสถานที่ยื่นคำขออนุญาต/ขอต่ออายุใบอนุญาต ในกรุงเทพมหานคร ยื่นต่อผู้กำกับการหรือรองผู้กำกับการซึ่งเป็นหัวหน้าสถานีตำรวจนครบาลแห่งท้องที่ที่ตั้งสถานบริการนั้น สำหรับในจังหวัดอื่น ให้ยื่นต่อนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอแห่งท้องที่ที่ตั้งสถานบริการนั้น กรณีขออนุญาตตั้งสถานบริการหลายประเภทในสถานที่เดียวกัน ผู้ขออนุญาตมีสิทธิได้รับใบอนุญาตเพียงใบเดียวสำหรับพื้นที่การให้บริการแต่ละประเภท</p> <p>การจัดเก็บ การเก็บรักษา และการแจ้งเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติของพนักงาน ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดทำบัตรประวัติของพนักงานทุกคนในสถานบริการจำนวน 2 ชุด และต้องเก็บรักษาบัตรประวัติดังกล่าวไว้ที่สถานบริการจำนวน 1 ชุดเพื่อการตรวจสอบ และจัดส่งให้กับสถานที่ที่ยื่นคำขออนุญาตเก็บรักษาไว้ 1 ชุด และต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงรายการในบัตรประวัติให้กับสถานที่ที่ยื่นคำขออนุญาตภายใน 7 วันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งต้องเป็นไปตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด</p>		
3.2 กฎกระทรวงกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ พ.ศ. 2547		<p>กฎหมายได้แบ่งออกตามประเภทของสถานบริการตามนิยามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สถานเดินร่ำ รำวง หรือรองเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคูบริการ ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 21.00 - 02.00 น. ของวันรุ่งขึ้นสำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่อนุญาต และระหว่างเวลา 21.00-24.00 น. สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาต 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>2. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 11.00-14.00 น. และระหว่างเวลา 18.00 - 24.00 น.</p> <p>3. สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า แต่ไม่รวมถึงสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ หรือสถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 12.00 - 24.00 น. สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ที่อนุญาต และระหว่างเวลา 18.00 - 24.00 น. สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาต</p> <p>4. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่ มิดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้พลละละเลยให้นักร้อง นักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า มีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้น หรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม และมีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใด เป็นต้น ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 18.00 – 01.00 น. ของวันรุ่งขึ้นสำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ที่อนุญาต และระหว่างเวลา 18.00-24.00 น. สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาต</p> <p>5. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 น. ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 18.00-01.00 น. ของวันรุ่งขึ้น และถ้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันที่ 1 มกราคม สถานบริการทุกประเภทสามารถเปิดทำการต่อไปจนถึงเวลา 06.00 น.</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
<p>4. พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559</p>	<p>เนื่องจากกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นกิจการด้านบริการที่สร้างงานและรายได้แก่ประเทศเป็นจำนวนมาก และเป็นกิจการที่ได้รับความเชื่อมั่นจากรับบริการทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมายาวนาน จึงมีผู้ประกอบการกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี แต่ยังไม่มีความหมายกำกับดูแลการดำเนินกิจการนี้เป็นการเฉพาะ ผู้ประกอบกิจการ ผู้ดำเนินการและผู้ให้บริการจำนวนมากขาดความรู้และทักษะในการประกอบกิจการ และการให้บริการของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพส่วนใหญ่ไม่ได้มาตรฐาน และส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกาย หรือจิตใจของผู้รับบริการ ประกอบกับมีผู้ใช้คำว่าสถานประกอบการเพื่อ</p>	<p>1. <u>นิยามที่สำคัญ</u> “สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ” หมายความว่า สถานะที่ตั้งขึ้นเพื่อดำเนินกิจการ ดังต่อไปนี้ (1) กิจการสปา อันได้แก่ บริการที่เกี่ยวกับการดูแลและเสริมสร้างสุขภาพ โดยวิธีการบำบัดด้วยน้ำและการนวดร่างกายเป็นหลัก ประกอบกับบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงอีกอย่างน้อยสามอย่าง เว้นแต่เป็นการดำเนินการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ (2) การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ หรือการนวดที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ “ผู้รับอนุญาต” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ “ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการบริหารจัดการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ “ผู้ให้บริการ” หมายความว่า ผู้ได้รับการขึ้นทะเบียนให้ทำหน้าที่บริการเพื่อสุขภาพในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ</p> <p>2. <u>คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ</u> มีปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ มีอำนาจหน้าที่สำคัญ เช่น เสนอนโยบาย แผนและยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต่อรัฐมนตรี กำหนดมาตรการในการส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนการส่งเสริมบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกกลุ่มให้เข้าถึงและได้รับ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ขอรับอนุญาต - ผู้รับอนุญาตที่ - ผู้ดำเนินการที่เป็นผู้ <p>ได้รับใบอนุญาต</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ให้บริการที่เป็นผู้ <p>ได้รับการขึ้นทะเบียน</p>	<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
	<p>สุขภาพเพื่อประกอบกิจการ แฝงอย่างอื่นอันส่งผลกระทบต่อ ความเชื่อมั่นของผู้รับบริการชาวไทยและชาว ต่างประเทศที่มีต่อกิจการ สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ สมควรมีกฎหมายที่กำกับดูแล การประกอบกิจการสถาน ประกอบการเพื่อสุขภาพขึ้น เป็นการเฉพาะ เพื่อให้การ ดำเนินกิจการดังกล่าวเป็นไป อย่างมีมาตรฐานอันเป็นการ ส่งเสริมสุขภาพของประชาชน และคุ้มครองผู้บริโภค</p>	<p>ประโยชน์ กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองวุฒิบัตรหรือประกาศนียบัตรที่ผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการได้รับจากสถาบันการศึกษา หน่วยงาน หรือองค์กรต่างๆ เป็นต้น</p> <p>3. <u>ใบอนุญาตและการขึ้นทะเบียนสำหรับผู้ประกอบการ</u></p> <p>(1) ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนด ได้แก่ มีอายุไม่ต่ำกว่า 20 ปี ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นคนวิกลจริต ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เคยต้องคำ พิพากษาว่าทำผิดเกี่ยวกับเพศ ยาเสพติด การค้ำมนุษย์ และการค้าประเวณี ไม่เป็น ผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพ ติดให้โทษ ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถาน ประกอบการเพื่อสุขภาพ ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและยังไม่ครบกำหนด 2 ปีนับ ถึงวันยื่นคำขอ ซึ่งกรณีที่มีนิติบุคคลเป็นผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติ บุคคล ต้องมีคุณสมบัติดังกล่าวเช่นเดียวกัน</p> <p>(2) ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุ 5 ปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาตให้ยื่นคำขอ ก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ และให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะมีคำสั่งไม่ต่อ อายุ</p> <p>(3) ผู้รับอนุญาตต้องชำระค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการสถาน ประกอบการเพื่อสุขภาพประจำปีตามอัตรา หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และภายใน ระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง ถ้าไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในระยะเวลาที่ กำหนด จะถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ จนกว่าจะชำระค่าธรรมเนียม และถ้ายังคงไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายใน 6 เดือนนับ แต่วันสั่งพักใช้ใบอนุญาต จะถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(4) ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพสิ้นสุดลงเมื่อผู้รับอนุญาตตาย การสิ้นสุดความเป็นนิติบุคคล เลิกประกอบกิจการ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต</p> <p>(5) การโอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติตามที่กำหนดสามารถกระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต โดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(6) ในกรณีผู้รับอนุญาตถึงแก่ความตายและทายาทมีความประสงค์จะประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทหรือกรณีที่มีทายาทหลายคนให้ทายาทด้วยกันนั้นตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติตรงตามกำหนด ยื่นคำขอต่อผู้อนุญาตเพื่อขอรับโอนใบอนุญาตภายใน 90 วันนับแต่วันที่ผู้รับอนุญาตตาย ถ้ามิได้ยื่นคำขอกภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นสิ้นสุดลง แต่ในระหว่างระยะเวลาการยื่นเรื่องขอโอนใบอนุญาตดังกล่าว ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตเข้าประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ โดยมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้รับอนุญาต จนกว่าผู้อนุญาตจะมีคำสั่งไม่อนุญาต โดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(7) ผู้รับอนุญาตที่ประสงค์จะเลิกประกอบกิจการ ให้แจ้งให้ผู้อนุญาตทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบกิจการแก่ผู้อนุญาตภายใน 15 นับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ ทั้งนี้ การเลิกประกอบกิจการไม่เป็นเหตุให้ผู้รับอนุญาตพ้นจากความรับผิดที่มีตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>4. ผู้ให้บริการ กรณีผู้ให้บริการมีความประสงค์ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการต่อผู้อนุญาต ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และต้องมีคุณสมบัติประกอบด้วย มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ได้รับ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		วุฒิบัตรหรือประกาศนียบัตรด้านการบริการเพื่อสุขภาพที่ได้รับการรับรองจากกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ		
4.1 กฎกระทรวงการอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2560		การขอรับอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ และการออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต และการให้ต่ออายุใบอนุญาต การขอโอนใบอนุญาต การขอรับโอนใบอนุญาต และการอนุญาต การขอและการออกใบแทนใบอนุญาต และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการในใบอนุญาต ที่กำหนดจะต้องยื่นคำขอพร้อมเอกสารและหลักฐานให้ครบถ้วน ณ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข สำหรับพื้นที่กรุงเทพมหานคร และที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด กรณีพื้นที่จังหวัดอื่น หรือพื้นที่อื่นตามที่อธิบดีกำหนด โดยจะต้องเป็นไปตามแบบคำขอที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเช่นกัน		
4.2 กฎกระทรวงการอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2560		การขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ การออกใบแทนใบอนุญาต และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการในใบอนุญาต ที่กำหนดจะต้องยื่นคำขอพร้อมเอกสารและหลักฐานให้ครบถ้วน ณ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข สำหรับพื้นที่กรุงเทพมหานคร และที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด กรณีพื้นที่จังหวัดอื่น หรือพื้นที่อื่นตามที่อธิบดีกำหนด โดยจะต้องเป็นไปตามแบบคำขอที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเช่นกัน		
4.3 กฎกระทรวงการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2560		การขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการ การออกใบแทนใบอนุญาต และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการในใบอนุญาต ที่กำหนดจะต้องยื่นคำขอพร้อมเอกสารและหลักฐานให้ครบถ้วน ณ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข สำหรับพื้นที่กรุงเทพมหานคร และที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด กรณีพื้นที่จังหวัดอื่น หรือพื้นที่อื่นตามที่อธิบดีกำหนด โดยจะต้องเป็นไปตามแบบคำขอที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>1. การขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการ เอกสารและหลักฐานจะต้องถูกต้องและครบถ้วน รวมทั้ง ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 23 ในพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 หากมีการแก้ไขต้องรีบดำเนินการภายใน 30 วันนับจากวันที่ได้รับหนังสือแจ้ง และถ้ามีคำสั่งไม่อนุญาต ผู้ขอขึ้นทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์ภายใน 7 วันนับแต่วันที่มิคำสั่งไม่อนุญาต และเมื่อได้รับการอนุญาต ให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนรับใบรับรองภายใน 60 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง</p> <p>2. การขอใบแทนใบอนุญาต ในกรณีที่ใบรับรองสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ในสาระสำคัญ ให้ผู้ให้บริการยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตต่อผู้อนุญาต พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับความถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญดังกล่าว รวมทั้งให้ส่งคืนใบอนุญาตฉบับเดิมที่ชำรุดหรือยื่นหลักฐานการแจ้งความกรณีสูญหายหรือถูกทำลาย หากมีการแก้ไขต้องรีบดำเนินการภายใน 30 วันนับจากวันที่ได้รับหนังสือแจ้ง</p> <p>3. การขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการ ให้ยื่นคำขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการดังกล่าวต่อผู้อนุญาต พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการในใบรับรอง ภายใน 30 วันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง หากมีการแก้ไขต้องรีบดำเนินการภายใน 30 วันนับจากวันที่ได้รับหนังสือแจ้ง</p>		
4.4 กฎกระทรวงกำหนดบริการอื่นในกิจการสปา พ.ศ. 2560		<p>บริการอื่นในกิจการสปาจำนวน 29 รายการ ได้แก่ การขัดผิวกาย การขัดผิวหน้า การใช้ผ้าห่มร้อน การทำความสะอาดผิวกาย การทำสะอาดผิวหน้า การทำสมาธิ การนวดหน้า การบริการอาหารหรือเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ การบำรุงผิวกาย การบำรุงผิวหน้า การประคบด้วยความเย็น การประคบด้วยหินร้อน การปรับสภาพผิวหน้า การแปรงผิว การพอกผิวกาย การพอกผิวหน้า การพันตัว การพันร้อน การ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
<p>4.5 กฎกระทรวงกำหนดให้กิจการดูแลผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิงเป็นกิจการอื่นในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2563</p>		<p>อบชาน้ำ การอบไอน้ำ การอาบด้วยทรายร้อน ชิบอล ไทเก๊ก ไทชิ พิลาทิส ฟิตบอล โยคะ ฤาษีตัดตน และแอโรบิก</p> <p>คำว่า “กิจการการดูแลผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง” หมายความถึง กิจการที่ให้บริการเกี่ยวกับการดูแล ส่งเสริม พื้นฟูสุขภาพ หรือการประคับประคองผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิงที่มีปัญหาด้านสุขภาพ โดยวิธีการจัดกิจกรรมในระหว่างวัน หรือการช่วยเหลือในการดำรงชีพ หรือการจัดสถานที่เพื่อพำนักอาศัย หรือสถานที่บริหารจัดการดูแลผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง เว้นแต่เป็นการดำเนินการในสถานพยาบาล ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล โดยกำหนดให้เป็นกิจการอื่นในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ทั้งนี้ แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะได้แก่ (1) การให้บริการดูแลผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิงระหว่างวัน ที่มีการจัดกิจกรรมการดูแล ส่งเสริม และฟื้นฟูสุขภาพแก่ผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง โดยไม่มีการพักค้างคืน (2) การให้บริการดูแลผู้สูงอายุ ที่มีการจัดกิจกรรมการดูแล ส่งเสริม และฟื้นฟูสุขภาพแก่ผู้สูงอายุ โดยจัดให้มีที่พำนักอาศัย และ (3) การให้บริการดูแลและประคับประคองผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง ที่มีการจัดกิจกรรมการดูแล ส่งเสริม และฟื้นฟูสุขภาพแก่ผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง โดยมีการพักค้างคืน ทั้งนี้ ผู้ประกอบกิจการการดูแลผู้สูงอายุและผู้มีภาวะพึ่งพิง รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานอยู่ในวันก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ คำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ หรือคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการต่อผู้อนุญาตภายใน 180 วันนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอขึ้นทะเบียนแล้ว สามารถประกอบกิจการ ดำเนินการ หรือให้บริการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่รับขึ้นทะเบียนจากผู้อนุญาต</p>		
<p>4.6 กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานด้านสถานที่ ความปลอดภัย และการให้บริการในสถานประกอบการเพื่อ</p>		<p>มาตรฐานด้านสถานที่ มาตรฐานด้านความปลอดภัย และมาตรฐานด้านการให้บริการ ที่สถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทกิจการสปา และกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม ต้องปฏิบัติตาม ดังนี้</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
<p>สุขภาพประเภทกิจการสปา และกิจการ นวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม พ.ศ. 2560</p>		<p>1. มาตรฐานด้านสถานที่ ประกอบด้วย</p> <p>(1) ในกรณีที่ใช้พื้นที่ประกอบกิจการอยู่ในอาคารเดียวกันกับการประกอบกิจการอื่น ต้องแบ่งเขตพื้นที่บริเวณให้ชัดเจน และกิจการอื่นนั้นต้องไม่ใช่กิจการสถานบริการที่เป็นสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้าตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ รวมทั้งต้องไม่รบกวนต่อการให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพด้วย รวมทั้งพื้นที่ภายในสถานประกอบการจะต้องไม่มีช่องทางที่ให้ผู้ให้บริการหรือผู้รับบริการไปมาหาสู่กันกับสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ</p> <p>(2) กรณีสถานประกอบการมีการให้บริการหลายประเภทรวมอยู่ในอาคารเดียวกันหรือสถานที่เดียวกัน จะต้องมีการแบ่งสัดส่วนการให้บริการให้ชัดเจน และแต่ละสัดส่วนจะต้องมีพื้นที่และลักษณะตามมาตรฐานของการให้บริการแต่ละประเภท</p> <p>(3) บริเวณพื้นที่ที่มีการใช้น้ำในการให้บริการ พื้นควรทำด้วยวัสดุที่กันลื่น</p> <p>(4) จัดให้มีแสงสว่างที่เพียงพอในการให้บริการแต่ละพื้นที่ และมีการระบายอากาศเพียงพอ และไม่มีกลิ่นอับทึบ</p> <p>(5) มีการจัดการสิ่งปฏิกูลมูลฝอยและน้ำเสียที่ถูกหลักสุขาภิบาล และมีการควบคุมพาหะนำโรคอย่างถูกหลักสุขาภิบาล</p> <p>(6) มีการจัดบริเวณสถานที่ให้บริการที่เหมาะสม โดยกรณีให้บริการเฉพาะบุคคลต้องไม่มีลักษณะมิดชิดหรือลับตาจนเกินไป</p> <p>(7) จัดให้มีการตกแต่งสถานที่ที่เหมาะสม โดยจะต้องไม่มีลักษณะที่ทำให้เสื่อมเสียศีลธรรม หรือขัดต่อวัฒนธรรมและประเพณีอันดี</p> <p>(8) เฉพาะสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทกิจการสปาที่ต้องจัดให้มีห้องอาบน้ำ ห้องส้วม อ่างล้างมือ ห้องผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า และตู้เก็บเสื้อผ้าที่สะอาด ถูกสุขลักษณะ ปลอดภัยและเพียงพอและต้องแยกส่วนสำหรับชายและหญิง</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(9) เฉพาะสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามที่ต้องจัดให้มีห้องส้วม อ่างล้างมือ ห้องผลิตเปลี่ยนเสื้อผ้า และตู้เก็บเสื้อผ้าที่สะอาด ถูกสุขลักษณะ ปลอดภัยและเพียงพอและต้องแยกส่วนสำหรับชายและหญิง รวมทั้งอาจจัดให้มีห้องอาบน้ำด้วย</p> <p>2. มาตรฐานด้านความปลอดภัย ประกอบด้วย</p> <p>(1) มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลไว้ในสถานประกอบการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลาที่มีการให้บริการ</p> <p>(2) มีป้ายหรือข้อความเพื่อแสดง หรือเตือนให้ผู้รับบริการระมัดระวังอันตรายหรือบริเวณที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยอันตราย</p> <p>(3) มีการทำความสะอาดอุปกรณ์และเครื่องมือทุกชนิดอย่างถูกสุขลักษณะหลังจากการใช้งานและให้บริการก่อนมีการนำกลับมาใช้ให้บริการครั้งต่อไป และต้องนำอุปกรณ์และเครื่องมือไปผ่านกรรมวิธีการฆ่าเชื้อที่สามารถฆ่าและควบคุมเชื้อได้ทุกครั้งหลังจากการใช้งานและให้บริการในกรณีที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรค</p> <p>(4) จัดให้ผู้ให้บริการต้องใส่หน้ากากอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันการแพร่กระจายเชื้อจากระบบทางเดินหายใจในกรณีที่มีการให้บริการที่ใกล้ชิดกับผู้รับบริการ</p> <p>(5) มีระบบการเก็บและป้องกันการติดเชื้อจากมูลฝอยที่เหมาะสม ถูกสุขลักษณะและมีวิธีการควบคุมการติดเชื้อหรือการแพร่กระจายของเชื้อโรค</p> <p>(6) มีระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ และติดตั้งเครื่องดับเพลิงไว้ในตำแหน่งที่เห็นชัดเจนอย่างน้อย 1 เครื่อง ณ บริเวณทางเข้าออกหลักของสถานประกอบการ</p> <p>(7) เฉพาะสถานประกอบการที่ให้บริการเกี่ยวกับการอบไอน้ำ การอบซาวน่า หรือมีการใช้อ่างน้ำวน บ่อน้ำร้อนหรือน้ำเย็น ตลอดจนอุปกรณ์หรือบริการอื่นใดที่มีการใช้ความร้อนหรือความเย็นอันอาจก่อให้เกิดอันตรายไว้บริการ ผู้ประกอบการต้องจัดให้มีพนักงานที่มีความรู้ ความเข้าใจ และความชำนาญในการให้บริการและการใช้อุปกรณ์เป็นอย่างดีเป็นผู้รับผิดชอบและดูแลการให้บริการและใช้อุปกรณ์</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ดังกล่าวทั้งในขณะที่ใช้งานและหลังการใช้งาน มีนาฬิกาที่สามารถมองเห็น อ่านเวลาได้โดยง่ายและชัดเจนจากจุดที่ผู้รับบริการกำลังใช้บริการอยู่ มีระบบฉุกเฉินซึ่งสามารถหยุดการทำงานของอุปกรณ์ต่างๆ ได้โดยอัตโนมัติในทันทีที่เกิดจากภาวะซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อผู้รับบริการ และการเข้าถึงเพื่อใช้ระบบฉุกเฉินนั้นต้องสามารถกระทำได้โดยง่ายและสะดวกในเวลาที่เกิดเหตุฉุกเฉิน และมีเครื่องวัดอุณหภูมิ เครื่องควบคุมอุณหภูมิอัตโนมัติ และเครื่องตั้งเวลาเพื่อให้พนักงานผู้รับผิดชอบอุปกรณ์สามารถปรับและควบคุมอุณหภูมิให้อยู่ในสภาวะที่ปลอดภัยสำหรับผู้รับบริการตลอดเวลา</p> <p>(8) เฉพาะสถานประกอบการประเภทกิจการสปาต้องมีระบบคัดกรองผู้รับบริการ ที่อาจมีความเสี่ยงต่อการเข้าใช้บริการในบางแผนก โดยเฉพาะต้องไม่อนุญาตให้สตรีตั้งครรภ์ ผู้ใช้ยาบางประเภท ที่อาจเกิดปัญหาได้เมื่อเข้าใช้อุปกรณ์บางชนิด ผู้ที่เพิ่งจะดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือเมาสุรา ผู้ป่วยความดันโลหิตสูง ผู้ป่วยเบาหวานและผู้ป่วยโรคหัวใจเข้าใช้อุปกรณ์ หรือบริการที่เสี่ยงต่อภาวะนั้น รวมทั้งต้องดูแลและควบคุมคุณภาพน้ำที่ใช้สำหรับให้บริการให้มีคุณสมบัติทางเคมีที่ปลอดภัยและไม่เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรค</p> <p>(9) เฉพาะสถานประกอบการประเภทกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือกิจการนวดเพื่อเสริมความงามต้องระมัดระวังมิให้ผู้รับบริการที่มีความเสี่ยงจากอายุหรือภาวะโรคประจำตัวมาใช้บริการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ</p> <p>3. มาตรฐานด้านการให้บริการ ต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ได้แก่ ต้องไม่ฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ กฎหมายเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุข กฎหมายว่าด้วยการสถานบริการหรือกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล ต้องแสดงรายการการให้บริการและอัตราค่าบริการไว้ในที่เปิดเผยและมองเห็นได้ง่ายหรือสามารถตรวจสอบได้ ณ สถานประกอบการ ต้องไม่จัดให้มีบริการอื่นใดที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการให้บริการในสถานประกอบการ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ต้องกำหนดให้มีเครื่องแบบสำหรับผู้ให้บริการที่รัดกุม สุภาพ สะอาดเรียบร้อย และสะดวกต่อการปฏิบัติงาน โดยมีป้ายชื่อผู้ให้บริการติดไว้ที่บริเวณหน้าอก และมีการกำหนดเวลาปิดเปิดที่ชัดเจนและแน่นอน โดยอยู่ระหว่าง 06.00 – 24.00 น. ทั้งนี้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทกิจการสปาต้องมีการจัดทำทะเบียนประวัติผู้รับบริการไว้เป็นหลักฐานด้วยตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด</p>		
<p>4.7 กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานด้านสถานที่ ความปลอดภัย และการให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทกิจการดูแลผู้สูงอายุ หรือผู้มีภาวะพึ่งพิง พ.ศ. 2563</p>		<p>มาตรฐานด้านสถานที่ มาตรฐานด้านความปลอดภัย และมาตรฐานด้านการให้บริการ ที่สถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทกิจการดูแลผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิงต้องปฏิบัติตาม ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. มาตรฐานด้านสถานที่ ประกอบด้วย <ol style="list-style-type: none"> (1) ตั้งอยู่ในพื้นที่ซึ่งมีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อสุขภาพ และมีทางที่ใช้ในการเข้าออกสะดวก มีความกว้างของทางเดินไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร มีความสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย มีการแบ่งเขตพื้นที่ให้บริการแยกจากพื้นที่ประกอบกิจการอื่นที่อยู่ในอาคารเดียวกันไว้ชัดเจน และการประกอบกิจการอื่นต้องไม่รบกวนการให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ และมีพื้นที่ส่วนกลางสำหรับผู้รับบริการและเจ้าหน้าที่สำหรับการประกอบกิจกรรมหรือสนทนาการ รวมทั้งมีการแบ่งสัดส่วนพื้นที่สำหรับการให้บริการไว้อย่างชัดเจน เป็นไปตามมาตรฐานการให้บริการแต่ละลักษณะ (2) มีอาคาร สถานที่ และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้รับบริการ และเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร หรือกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และจัดให้มีแสงสว่างที่เพียงพอในการให้บริการแต่ละพื้นที่ และมีการระบายอากาศเพียงพอ และไม่มีกลิ่นอับทึบ มีการเดินสายไฟอย่างเป็นระเบียบ ถูกประเภท และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การใช้ไฟฟ้าอย่างปลอดภัย มีเครื่องเรือนที่ปลอดภัยในการใช้สอย และมีห้องน้ำตามลักษณะที่กำหนดไว้ตามกฎหมายกระทรวงทั้งลักษณะของประตูเข้าออก ระดับ 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>พื้นผิวภายใน โถส้วม อ่างล้างมือ บริเวณที่อาบน้ำ มีสัญญาณเรียกฉุกเฉิน มีระบบทำน้ำอุ่นที่ปลอดภัย และมีราวจับ</p> <p>(3) มีการจัดการสิ่งปฏิกูลมูลฝอยและน้ำเสียที่ถูกหลักสุขาภิบาล และมีการควบคุมพาหะนำโรคอย่างถูกหลักสุขาภิบาล</p> <p>(4) มีหน่วยบริการในการประสานงาน แจ้งเหตุเตือนภัย อำนวยความสะดวกและอื่น ๆ ซึ่งในกรณีของสถานประกอบการที่มีลักษณะเป็นการให้บริการดูแลผู้สูงอายุ โดยจัดให้มีที่พำนักอาศัย จะต้องจัดให้มีบริการระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ ตลอด 24 ชั่วโมง</p> <p>(5) สำหรับสถานประกอบการที่มีลักษณะเป็นการให้บริการดูแลและประคับประคองผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิงโดยมีการพักค้างคืน จะต้องจัดให้มีความกว้างขวางระหว่างเตียงไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตรเพิ่มเติมจากข้อกำหนดอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น</p> <p>2. มาตรฐานด้านความปลอดภัย ประกอบด้วย</p> <p>(1) มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและคู่มือการปฐมพยาบาลไว้ในสถานประกอบการ และพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา</p> <p>(2) มีป้ายหรือข้อความเพื่อแสดง หรือเตือนให้ผู้รับบริการระมัดระวังอันตราย หรือบริเวณที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยอันตราย รวมทั้งติดตั้งเครื่องป้องกันไม่ให้ผู้รับบริการเกิดอันตราย</p> <p>(3) มีระบบป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เหมาะสม</p> <p>(4) มีระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ และติดตั้งเครื่องดับเพลิงไว้ในตำแหน่งที่เห็นชัดเจนอย่างน้อย 1 เครื่อง กรณีสถานประกอบการที่มีพื้นที่การให้บริการมากกว่า 1 ชั้น ต้องติดตั้งเครื่องดับเพลิงไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจน อย่างน้อยชั้นละ 1 เครื่อง</p> <p>(5) มีระบบไฟฟ้าส่องสว่างสำรองตามช่องทางเดิน</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(6) แนวปฏิบัติการป้องกันภาวะเสี่ยงและภาวะฉุกเฉิน รวมทั้งมีพนักงานที่ได้รับการอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพ และฝึกซ้อมอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ตลอดจนฝึกอบรมผู้ดำเนินการและพนักงานในการป้องกันและระงับอัคคีภัยปีละ 1 ครั้งเช่นกัน</p> <p>(7) มีมาตรการตรวจสอบระบบความปลอดภัยในการให้บริการปีละ 1 ครั้ง</p> <p>(8) สำหรับสถานประกอบการที่มีลักษณะเป็นการให้บริการดูแลผู้สูงอายุโดยจัดให้มีที่พำนักอาศัยการให้บริการดูแลและประทับประคองผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง โดยมีการพักค้างคืน จะต้องจัดให้มีบริการเพิ่มเติม ได้แก่ การมีอุปกรณ์ช่วยฟื้นคืนชีพ และมีเครื่องกระตุ้นหัวใจอย่างน้อย 1 เครื่อง ติดตั้งในจุดที่มองเห็นได้ชัดเจน</p> <p>3. มาตรฐานด้านการให้บริการ ต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ได้แก่</p> <p>(1) ต้องมีการจัดทำทะเบียนประวัติของผู้รับบริการตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด การทำสัญญาหรือข้อตกลงการให้บริการระหว่างผู้ประกอบการและผู้รับบริการ หรือญาติสายตรง ผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้ซึ่งผู้รับบริการมอบหมาย เป็นลายลักษณ์อักษร รวมทั้งมีการบันทึกและติดตามการเปลี่ยนแปลงทางสุขภาพอย่างต่อเนื่อง</p> <p>(2) มีการประเมินความต้องการการดูแลและความสามารถในการสื่อสารของผู้รับบริการเมื่อแรกรับ และดำเนินการซ้ำทุก 3 เดือน เพื่อให้บริการดูแลผู้รับบริการตามความสามารถในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันพื้นฐานและที่ซับซ้อน ควบคู่กับการมีแนวทางการปฏิบัติในการส่งเสริมสุขภาพและการฟื้นฟูสุขภาพของผู้รับบริการบนพื้นฐานของแนวทางการปฏิบัติที่ดีที่</p> <p>(3) มีกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพแบบองค์รวมที่รวมกับกิจกรรมส่งเสริมสัมพันธ์ภายในสังคมตามความเหมาะสมและความพอใจของผู้รับบริการ</p> <p>(4) ให้บริการอาหารที่สะอาดและปลอดภัย รวมทั้งผู้รับบริการต้องได้รับการดูแลเรื่องของการใช้ยาหรืออุปกรณ์สุขภาพประจำตัวตามมาตรฐานที่ผ่านการพิจารณาของแพทย์ผู้ดูแล</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(5) มีการแสดงรายการให้บริการและอัตราค่าบริการไว้ในที่เปิดเผย มองเห็นได้ง่าย และสามารถตรวจสอบได้ และต้องมีการแจ้งค่าใช้จ่ายในการรับบริการและค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้รับบริการสมัครใจเข้าร่วมให้ผู้รับบริการหรือผู้แทนรับทราบ</p> <p>(6) การให้บริการต้องคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ยึดหลักความต้องการหรือความเต็มใจของผู้รับบริการเป็นหลัก มีแนวทางในการควบคุม ดูแล และป้องกันผู้รับบริการจากการถูกรังแกต่อร่างกาย จิตใจ การเงิน และอื่นๆ รวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศ ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวกับบุคคลภายนอกมาตรฐานเดียวกับการรักษาสิทธิของผู้ป่วย แต่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพและการดูแลให้แก่ผู้รับบริการ หรือญาติสายตรง ผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้ซึ่งผู้รับบริการมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษร จัดให้มีพนักงานที่ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ และต้องจัดให้มีบุคลากรเฝ้าระวังหรืออยู่เวรยามในตอนกลางคืนอย่างเหมาะสมสำหรับกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่เป็น การพำนักระยะยาวหรือมีกิจกรรมพักค้างคืน และมีระบบการส่งต่อในกรณีฉุกเฉิน</p> <p>(7) ผู้รับบริการหรือผู้แทนต้องได้รับการแจ้งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกระบวนการความก้าวหน้าในการส่งเสริมสุขภาพ และมีส่วนร่วมในการวางแผนการดูแลขณะเกิดเหตุฉุกเฉินหรือกรณีที่เกิดการเจ็บป่วย การประสานงานกับสถานพยาบาลที่รับส่งและการตรวจสอบสิทธิการรักษาพยาบาล การดูแลในระยะยาวที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงข้อมูลอื่นเกี่ยวกับสุขภาพของผู้รับบริการ สิทธิและการดูแลตนเองเพื่อการพัฒนาศักยภาพและส่งเสริมสุขภาพของตน</p> <p>(8) สำหรับสถานประกอบการที่มีลักษณะเป็นการให้บริการดูแลผู้สูงอายุโดยจัดให้มีที่พำนักอาศัย ต้องมีการประสานงานกับสหวิชาชีพในการให้การดูแลด้านการส่งเสริมสุขภาพและการฟื้นฟูแก่ผู้รับบริการเพิ่มเติม เช่นเดียวกับสถานประกอบการที่มีลักษณะเป็นการให้บริการดูแลและประคับประคองผู้สูงอายุหรือผู้มีภาวะพึ่งพิง</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>โดยมีการพักค้างคืน ที่ต้องมีการประสานงานกับสวิชาชีพในการให้การดูแลด้านการส่งเสริมสุขภาพ การฟื้นฟู และการประคับประคองตามแผนการรักษาของผู้ประกอบวิชาชีพ รวมทั้งต้องมีสัดส่วนของผู้ให้บริการ 1 คนดูแลผู้รับบริการไม่เกิน 5 คนแก่ผู้รับบริการเพิ่มเติมเช่นกัน</p>		
<p>5. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. 2559</p>	<p>ปัจจุบันมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ บางครั้งมีการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้ในทางที่บิดเบือนหรือไม่เหมาะสม และอาจเป็นเหตุให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเหล่านั้นต้องเสื่อมสูญไปอย่างน่าเสียดาย สมควรจัดให้มีการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้มีความสืบเนื่องและยั่งยืนสืบไป</p>	<p>1. นิยามที่สำคัญ “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า ความรู้ การแสดงออก การประพฤติปฏิบัติ หรือทักษะทางวัฒนธรรมที่แสดงออกผ่านบุคคล เครื่องมือ หรือวัตถุ ซึ่งบุคคล กลุ่มบุคคล หรือชุมชนยอมรับและรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีการสืบทอดกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งโดยอาจมีการปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน “ชุมชน” หมายความว่า กลุ่มคนกลุ่มเดียวหรือหลายกลุ่ม ที่มีความรู้ มีการประพฤติปฏิบัติสืบทอด หรือมีส่วนร่วมในมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น</p> <p>2. ประเภทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการส่งเสริมและรักษาตามพระราชบัญญัตินี้ แบ่งออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ ประเภทวรรณกรรมพื้นบ้าน และภาษา ประเภทศิลปะการแสดง ประเภทแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ประเภทความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ประเภทงานช่างฝีมือดั้งเดิม ประเภทการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว และประเภทที่มีลักษณะอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>3. การขึ้นทะเบียนและยกเลิกการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กล่าวถึง กระบวนการขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเริ่มต้นขึ้นเมื่อคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร หรือคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด พิจารณาแล้วเห็นสมควรให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ให้เสนอมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการ</p>	<p>- ชุมชนผู้เป็นเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม - ผู้ประกอบการท่องเที่ยวทั้งในชุมชนและทั่วไป</p>	<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>นั้นต่อกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อเสนอคณะกรรมการพิจารณา ซึ่งกรมส่งเสริมวัฒนธรรมจะนำเสนอให้คณะอนุกรรมการกลั่นกรอง พิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดก</p> <p>4. ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้นของคณะกรรมการด้วย และเมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด และสมควรได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ให้อธิบดีประกาศการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นในราชกิจจานุเบกษา แต่เมื่อปรากฏในภายหลังว่าการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดเป็นไปโดยคลาดเคลื่อนหรือสำคัญผิดในข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หรือมีข้อเท็จจริงปรากฏที่เปลี่ยนแปลงไป ให้คณะกรรมการมีอำนาจแก้ไขหรือยกเลิกการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้น</p>		
<p>6. พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522</p>	<p>ปัจจุบัน คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรมีจำนวนมาก ขึ้นตามลำดับและ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว และมีบทบัญญัติต่างๆ ที่ไม่ทันสมัยและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเสียใหม่ ทั้งนี้ เพื่อความมั่นคงของประเทศและเพื่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน</p>	<p>1. นิยามสำคัญ</p> <p>“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย</p> <p>“คนเข้าเมือง” หมายความว่า คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร</p> <p>2. คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการ มีอำนาจหน้าที่สำคัญ เช่น เพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว พิจารณาอุทธรณ์ อนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติของคนต่างด้าวซึ่งขอเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร เป็นต้น</p> <p>3. การเข้าและออกนอกราชอาณาจักร กำหนดในเรื่องสำคัญ เช่น</p> <p>(1) บุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรจะต้องเดินทางเข้ามาหรือออกไปตามช่องทาง ด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่ และตามกำหนดเวลา โดยยกเว้นการเดินทางเข้า-ออกของคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการ - นำเที่ยว - มัคคุเทศก์ - ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักและโรงแรม - ผู้ประกอบการยานพาหนะขนส่ง 	<p>นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(2) คนต่างด้าวที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องมีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง ได้แก่ ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะทางน้ำหรือทางอากาศ ซึ่งเพียงแต่แวะเข้ามายังท่า สถานี หรือท้องที่ ในราชอาณาจักรแล้วกลับออกไป คนสัญชาติของประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยเดินทางข้ามพรมแดนไปมาชั่วคราว โดยปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศนั้น และคนโดยสารรถไฟผ่านแดนซึ่งถือตัวโดยสารตลอดเพียงแต่ผ่านอาณาเขตประเทศไทยไปนอกราชอาณาจักรตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศนั้นๆ และรวมตลอดถึงผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะแห่งรถไฟดังกล่าว</p> <p>(3) คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในประเทศไทยที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เช่น บุคคลในคณะผู้แทนทางทูตที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทย หรือซึ่งเดินทางผ่านเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ในประเทศอื่น พนักงานฝ่ายกงสุลและลูกจ้างฝ่ายกงสุลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศส่งเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทย หรือซึ่งเดินทางผ่านเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ในประเทศอื่น เป็นต้น</p> <p>4. การเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว</p> <p>(1) คนต่างด้าวซึ่งจะเข้ามาในประเทศไทยเป็นการชั่วคราวได้จะต้องเข้ามาเพื่อวัตถุประสงค์ เช่น การปฏิบัติหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล และการปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ ที่สามารถอยู่ได้ตามกำหนดระยะเวลาตามความจำเป็น การท่องเที่ยวสามารถอยู่ได้ไม่เกิน 90 วัน หรือ การทำธุรกิจ การศึกษาหรือดูงาน การปฏิบัติหน้าที่สื่อมวลชน การเผยแพร่ศาสนาที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์หรือฝึกสอนในสถาบันการค้นคว้าหรือสถาบันการศึกษาในราชอาณาจักร การปฏิบัติงานด้านช่างฝีมือหรือผู้เชี่ยวชาญ หรือการลงทุนหรือการอื่นที่เกี่ยวกับการลงทุนภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริม</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>การลงทุน สามารถอยู่ได้ตามกำหนดระยะเวลาที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาเห็นสมควร</p> <p>(2) คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ต้องปฏิบัติหลายประการ เช่น ไม่ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน วันแต่จะได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวหรือกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นต้น</p> <p>(3) เจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน หรือผู้จัดการโรงแรมซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศไทยเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่ที่บ้านเคหสถาน หรือโรงแรมนั้นตั้งอยู่ภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เวลาที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัย ถ้าท้องที่ใดไม่มีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่นั้น และแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมืองในกรณีที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร</p>		
7. พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558	สมควรมีกฎหมายเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการบริหารจัดการ การบำรุงรักษา การอนุรักษ์ การฟื้นฟูทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งและการป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง รวมทั้งให้ประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการปลูก การบำรุงรักษา การอนุรักษ์ และการฟื้นฟู	<p>1. นิยามที่สำคัญ</p> <p>“ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง” หมายความว่า สิ่งที่มีอยู่หรือเกิดขึ้นตามธรรมชาติในบริเวณทะเลและชายฝั่ง รวมถึงพรุชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำชายฝั่ง คลอง คู แพรก ทะเลสาบ และบริเวณพื้นที่ปากแม่น้ำที่มีพื้นที่ติดต่อกับทะเลหรืออิทธิพลของน้ำทะเลเข้าถึง เช่น ป่าชายเลน ป่าชายหาด หาด ที่ชายทะเล เกาะ ภูเขาทะเล ปะการัง ดอนหอย ปืชและสัตว์ทะเล หรือสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ระบบนิเวศทางทะเลและชายฝั่ง เช่น ปะการังเทียม แนวลดแรงคลื่น และการป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง</p> <p>“ชุมชนชายฝั่ง” หมายความว่า ชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลหรือเกาะ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว - โรงแรมและที่พัก - เจ้าของสถานที่ท่องเที่ยว - ชุมชนท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่ง 	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
	ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอย่างสมดุลและยั่งยืน	<p>“เขตอนุรักษ์” หมายความว่า เขตอุทยานแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและเขตห้ามล่าสัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า</p> <p>2. ชุมชนชายฝั่ง จะกล่าวถึง ความช่วยเหลือที่ชุมชนชายฝั่งและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะได้รับในการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ การปลูก การบำรุงรักษา การอนุรักษ์ การฟื้นฟู และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรจากกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งในเรื่องต่างๆ เช่น</p> <p>(1) สนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการแสดงความคิดเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาจัดทำนโยบายและแผนการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งแห่งชาติและจังหวัด</p> <p>(2) ให้คำปรึกษาแก่ชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการ การปลูก การบำรุงรักษา การอนุรักษ์ การฟื้นฟู และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง รวมทั้งช่วยเหลือและสนับสนุนการดำเนินงานโครงการ หรือกิจกรรมของชุมชนในเรื่องดังกล่าว เขตป่าสงวนแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ เขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่รักษาพืชพันธุ์ตามกฎหมายว่าด้วยการประมงและเขตพื้นที่คุ้มครองอย่างอื่นเพื่อสงวนและรักษาสภาพธรรมชาติตามที่มีกฎหมายกำหนด</p> <p>3. การคุ้มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กฎหมายกำหนดแนวทางการปฏิบัติของหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อการกระทำความเสียหายต่อทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง เช่น</p> <p>(1) การกระทำความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งของบุคคลใดก็ตาม ที่เป็นอำนาจหน้าที่ของอธิบดีมอบหมายสั่งให้บุคคลนั้นระงับการกระทำหรือกิจกรรมที่เกิดให้เกิดความเสียหาย การกำหนดในรูปของกฎกระทรวงให้</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>พื้นที่ป่าชายเลนบริเวณใดเป็นพื้นที่ป่าชายเลนอนุรักษ์ ซึ่งต้องไม่เป็นพื้นที่ที่อยู่ในครอบครองตามกฎหมายของบุคคลใดที่ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐ</p> <p>(2) การกำหนดลักษณะของพื้นที่คุ้มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอันเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์และพืชตามสภาพทางธรรมชาติที่สมบูรณ์มีความสำคัญทางระบบนิเวศทางทะเลและชายฝั่งที่ควรได้รับการอนุรักษ์ และต้องไม่อยู่ในเขตอนุรักษ์ หรือเขตที่ได้รับอนุญาตให้ทำการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ รวมทั้งต้องมีแผนที่แสดงแนวเขตพื้นที่คุ้มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งแบบทำายกฎกระทรวง</p> <p>(3) การออกกฎกระทรวงเพื่อแสดงแนวเขตที่จะใช้มาตรการป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง ที่ห้ามดำเนินกิจกรรมหรือกระทำการใดๆ ที่อาจส่งผลหรือก่อให้เกิดปัญหาในการกัดเซาะชายฝั่งเพิ่มขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งก่อสร้างหรือกิจกรรมที่ได้ดำเนินการภายในเขตพื้นที่ที่กำหนด</p>		
<p>8. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535</p>	<p>เพื่อให้กฎหมายมีมาตรการควบคุม และแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมได้อย่างพอเพียงส่งเสริมประชาชน และองค์กรเอกชนให้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม จัดระบบการบริหารงานด้านสิ่งแวดล้อมให้ เป็นไปตามหลักการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม</p>	<p>1. นิยามสำคัญ</p> <p>“มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม” หมายความว่า ค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำ อากาศ เสียง และสภาวะอื่น ๆ ของสิ่งแวดล้อม ซึ่งกำหนดเป็นเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม</p> <p>“มลพิษ” หมายความว่า ของเสีย วัตถุอันตราย และมลสารอื่น ๆ รวมทั้งกากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่ถูกปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ หรือที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ซึ่งก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนได้ และให้หมายความรวมถึง รังสี ความร้อน แสง เสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือน หรือเหตุรำคาญอื่น ๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อยออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษด้วย</p>	<p>- ผู้ประกอบการ ท่องเที่ยว</p> <p>- เจ้าของกิจการ โรงแรมและที่พัก</p> <p>- ผู้ประกอบการ เกี่ยวกับกิจกรรมการ ท่องเที่ยว</p>	<p>รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>“แหล่งกำเนิดมลพิษ” หมายความว่า ชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม อาคาร สิ่งก่อสร้าง ยานพาหนะ สถานที่ประกอบกิจการใด ๆ หรือสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของมลพิษ</p> <p>“ของเสีย” หมายความว่า ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสาร หรือวัตถุอันตรายอื่นใด ซึ่งถูกปล่อยทิ้งหรือมีที่มาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมทั้งกากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่อยู่ในสภาพของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซ</p> <p>“น้ำเสีย” หมายความว่า ของเสียที่อยู่ในสภาพเป็นของเหลว รวมทั้งมลสารที่ปะปนหรือปนเปื้อนอยู่ในของเหลวนั้น</p> <p>“อากาศเสีย” หมายความว่า ของเสียที่อยู่ในสภาพเป็นไอเสีย กลิ่นควัน ก๊าซ เขม่า ฝุ่นละออง เถ้าถ่าน หรือมลสารอื่นที่มีสภาพละเอียดบางเบาจนสามารถรวมตัวอยู่ในบรรยากาศได้</p> <p>“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุระเบิดได้ วัตถุไวไฟ วัตถุออกซิไดซ์ และวัตถุเปอร์ออกไซด์ วัตถุมีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุแก๊มมันตรังสี วัตถุที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุกัดกร่อน วัตถุที่ก่อให้เกิดการระคายเคือง วัตถุอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเคมีภัณฑ์ หรือสิ่งอื่นใดที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์ หรือสิ่งแวดล้อม</p> <p>“เหตุรำคาญ” หมายความว่า เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข</p> <p>2. การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม</p> <p>ส่วนที่ 1 มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมทางด้าน น้ำในแม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง ทะเลสาบ อ่างเก็บน้ำ และแหล่งน้ำสาธารณะอื่นๆ จำแนกตามลักษณะการใช้ประโยชน์บริเวณพื้นที่ลุ่มน้ำในแต่ละพื้นที่ มาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งรวมทั้งบริเวณพื้นที่ปากแม่น้ำ น้ำบาดาล อากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ระดับเสียงและความสั่นสะเทือนโดยทั่วไป และสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่น ๆ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ส่วนที่ 2 การวางแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม สำหรับเป็นกรอบในการดำเนินงานของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ทั้งในระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว และมีการจัดทำแผนปฏิบัติการรองรับทั้งในส่วนกลางและระดับจังหวัด</p> <p>ส่วนที่ 3 เขตอนุรักษ์และพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม ที่กล่าวถึง การออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดมาตรการคุ้มครองเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม ที่ประกอบด้วย การกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อรักษาสภาพธรรมชาติ หรือมิให้กระทบกระเทือนต่อระบบนิเวศน์ตามธรรมชาติ หรือคุณค่าของสิ่งแวดล้อม ศิลปกรรม การออกกฎหมายห้ามการกระทำหรือกิจกรรมใด ๆ ที่อาจเป็นอันตราย หรือก่อให้เกิดผลกระทบในทางเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศน์ของพื้นที่นั้นจากลักษณะตามธรรมชาติ หรือเกิดผลกระทบต่อคุณค่าของสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม การกำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน ที่จะทำการก่อสร้างหรือดำเนินการในพื้นที่นั้น ให้มีหน้าที่ต้องเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม การกำหนดวิธีจัดการโดยเฉพาะสำหรับพื้นที่นั้น</p> <p>3. การจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่กล่าวถึง</p> <p>(1) การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม หมายถึง กระบวนการศึกษาและประเมินผลที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการหรือกิจการหรือการดำเนินการใดของรัฐ หรือที่รัฐจะอนุญาตให้มีการดำเนินการที่อาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพ อนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียอื่นใดของประชาชนหรือชุมชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อกำหนดมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบดังกล่าว ผลการศึกษาเรียกว่า รายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p> <p>(2) ผู้ที่ต้องจัดทำรายงานหรือที่เรียกว่าผู้ดำเนินการคือ เจ้าของโครงการหรือกิจการหรือการดำเนินการที่ต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และให้หมายความรวมถึงผู้จัดการของนิติบุคคลอาคารชุดสำหรับทรัพย์</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ส่วนกลางตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด และผู้จัดสรรที่ดินหรือคณะกรรมการหมู่บ้านจัดสรรของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรสำหรับสาธารณูปโภคตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดินด้วย</p> <p>(3) เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐเป็นผู้อนุญาตยินยอมให้บุคคลใดกระทำการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้ต้องได้รับความยินยอมก่อนกระทำการนั้น และให้หมายความรวมถึงการออกใบอนุญาต การอนุมัติ การจดทะเบียน การขึ้นทะเบียน การรับแจ้ง การให้ประทานบัตร และการให้อาญาบัตรด้วยการพิจารณาอนุญาต จะต้องดำเนินการภายใน 45 วันนับจากวันที่ได้รับรายงานการประเมินผล และเมื่อได้รับอนุมัติแล้ว สามารถนำไปใช้อ้างอิงได้ภายในระยะเวลา 5 ปี ตราบใดที่ผู้รับอนุญาตไม่มีการตัดแปลง ขยาย ต่อเติม เพิ่ม ลด หรือเปลี่ยนแปลงที่จะมีผลกระทบหรือทำให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่และชุมชนเพิ่มขึ้นจากที่ระบุในรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นจากคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ</p> <p>4. กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด สำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐาน และกฎหมายอื่นที่กำหนดมาตรฐานสูงกว่า รวมทั้งมีการกำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด</p> <p>5. กำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียหรือของเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ หรือออกสู่สิ่งแวดล้อมนอกเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนด หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับ หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>6. เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนด มีหน้าที่ต้องก่อสร้าง ติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสีย หรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด</p> <p>7. การตรวจสอบและควบคุม ที่กล่าวถึง เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษซึ่งมีระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์ หรือเครื่องมือสำหรับควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสีย หรือมลพิษอื่น ระบบบำบัดน้ำเสีย หรือระบบกำจัดของเสียเป็นของตนเอง มีหน้าที่ต้องเก็บสถิติและข้อมูลซึ่งแสดงผลการทำงานของระบบ หรืออุปกรณ์ และเครื่องมือดังกล่าวในแต่ละวัน และจัดทำบันทึกรายละเอียดเป็นหลักฐานไว้ ณ สถานที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น และจะต้องจัดทำรายงานสรุปผลการทำงานของระบบ หรืออุปกรณ์และเครื่องมือดังกล่าวเสนอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นแห่งท้องที่ที่แหล่งกำเนิดมลพิษนั้นตั้งอยู่อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง ซึ่งถ้าไม่ปฏิบัติตาม เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษมีสิทธิในการสั่งปรับ สั่งเพิกถอนหรือพักการใช้ใบอนุญาต หรือสั่งปิดหรือใช้ประโยชน์เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดมลพิษดังกล่าว</p> <p>8. ค่าบริการและค่าปรับ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษผู้ใด หลีกเลียงไม่จัดส่งน้ำเสียหรือของเสียไปทำการบำบัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ และลักลอบปล่อยทิ้งน้ำเสียหรือของเสียนั้นออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษที่ตนเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครอง หรือจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียไปทำการบำบัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ แต่ไม่ยอมชำระค่าบริการที่กำหนดโดยไม่มีสิทธิได้รับยกเว้น จะต้องเสียค่าปรับ 4 เท่าของอัตราค่าบริการที่กำหนด จนกว่าจะปฏิบัติตาม</p>		
9. พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562	เพื่อกำหนดรูปแบบการวาง และจัดทำผังเมืองทุกระดับ พร้อมทั้งบริหารจัดการผังเมือง	1. นิยามสำคัญ “การผังเมือง” หมายความว่า การวาง จัดทำ และการดำเนินการให้เป็นไปตามผังเมืองในระดับต่าง ๆ สำหรับเป็นกรอบชี้้นำการพัฒนาทางด้านกายภาพใน	- ผู้ประกอบการ ที่เกี่ยวข้อง	รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
	<p>ให้มีรูปแบบการดำเนินการ และการบริหารจัดการที่เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยการวางกรอบนโยบายการพัฒนาพื้นที่ และการใช้ประโยชน์ที่ดิน ระดับประเทศ ระดับภาค ระดับจังหวัด ระดับเมือง และระดับชนบท ตลอดจนกระจายอำนาจในการวางและจัดทำผังเมืองให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านกระบวนการรับฟังความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน</p>	<p>ระดับประเทศ ระดับภาค ระดับจังหวัด ระดับเมือง ระดับชนบท และพื้นที่เฉพาะ ควบคู่กับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อการพัฒนาเมือง บริเวณที่เกี่ยวข้อง หรือชนบท ให้มีหรือทำให้ดียิ่งขึ้นซึ่งสัญลักษณ์ ความสะดวกสบาย ความเป็นระเบียบ ความสวยงาม การใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและการขนส่ง ความปลอดภัยของประชาชน สวัสดิภาพของสังคม การป้องกันภัยพิบัติ และการป้องกันความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ที่ดิน เพื่อส่งเสริมการเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อม เพื่อดำรงรักษาหรือบูรณะสถานที่และวัตถุที่มีประโยชน์หรือคุณค่าในทางศิลปกรรม สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี หรือบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ภูมิประเทศที่งดงามหรือมีคุณค่าในทางธรรมชาติ</p> <p>“ผังเมืองรวม” หมายความว่า แผนผัง นโยบาย และโครงการ รวมทั้งมาตรการควบคุมโดยทั่วไปในพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเมืองและการดำรงรักษาเมือง บริเวณที่เกี่ยวข้อง หรือชนบท ในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและการขนส่ง การสาธารณสุข โภค สาธารณูปการ บริการสาธารณะ และสภาพแวดล้อม เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการผังเมือง</p> <p>“ผังเมืองเฉพาะ” หมายความว่า แผนผังและโครงการดำเนินการเพื่อพัฒนาหรือดำรงรักษาบริเวณเฉพาะแห่งหรือกิจการที่เกี่ยวข้องในเมือง บริเวณที่เกี่ยวข้อง หรือชนบท เพื่อประโยชน์ในการสร้างเมืองใหม่ การพัฒนาเมือง การอนุรักษ์เมือง หรือการฟื้นฟูเมือง</p> <p>“อาคาร” หมายความว่า อาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร รวมทั้งสิ่งก่อสร้างทุกชนิดหรือสิ่งอื่นใดที่วางบน ใต้ หรือผ่านเหนือพื้นดินหรือพื้นน้ำ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการผังเมือง</p> <p>2. การวางและจัดทำผังเมือง ประกอบด้วย ผังนโยบายการใช้ประโยชน์พื้นที่ และผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เจ้าของกิจการ - โรงแรมและที่พัก - ผู้ประกอบการ - เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยว - เจ้าของและผู้ครอบครองที่ดิน - และอสังหาริมทรัพย์ที่อยู่ในเขตผังเมือง <p>ก่อนการประกาศใช้</p>	

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>3. ในการวางผังเมืองทั้งการใช้ประโยชน์พื้นที่ และการใช้ประโยชน์ที่ดิน จะต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็น การปรึกษาหารือ และการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยให้คำนึงถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบในผังแต่ละประเภท โดยจะมีการทบทวนผังนโยบายการใช้ประโยชน์พื้นที่ทุก 5 ปี</p> <p>4. ผังนโยบายการใช้ประโยชน์พื้นที่ กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการจัดทำและองค์ประกอบของผังนโยบายในแต่ละระดับ ดังนี้</p> <p>(1) ผังนโยบายระดับประเทศ เพื่อใช้เป็นกรอบนโยบายและยุทธศาสตร์ของการพัฒนาประเทศในด้านการใช้พื้นที่</p> <p>(2) ผังนโยบายระดับภาค เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและการดำรงรักษาพื้นที่ที่มีขอบเขตเกินหนึ่งจังหวัด ในด้านการใช้ประโยชน์ที่ดิน การพัฒนาเมืองและชนบท การคมนาคมและการขนส่ง การสาธารณสุข ปลอดภัย สาธารณูปการ และบริการสาธารณะ รวมทั้งการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม</p> <p>(3) ผังนโยบายระดับจังหวัด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและการดำรงรักษาพื้นที่ระดับจังหวัด</p> <p>5. ผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน กล่าวถึง การกำหนดเขตที่ดินที่จะทำการสำรวจเพื่อการวางแผนและจัดทำผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะ ที่จะมีการกำหนดเขตท้องที่และแผนที่แสดงเขตสำรวจแนบท้ายพระราชกฤษฎีกา และกำหนดระยะเวลาในการบังคับใช้ไม่เกิน 5 ปี หรือหลังจากที่ผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะมีผลใช้บังคับ ซึ่งในระยะเวลาที่มีการใช้บังคับดังกล่าว รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน เพื่อประโยชน์ในการวางและจัดทำผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะ</p> <p>แผนผังแสดงการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท แผนผังแสดงที่โล่ง แผนผังแสดงโครงการการคมนาคมและการขนส่ง รวมทั้งโครงข่ายเชื่อมโยง แผนผังแสดงโครงการการกิจการสาธารณสุข ปลอดภัย สาธารณูปการ และบริการสาธารณะ ตาม</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>โครงสร้างพื้นฐาน แผนผังแสดงแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม แผนผังแสดงผังน้ำ และแผนผังอื่นๆ ตามความจำเป็น รายการประกอบแผนผัง</p> <p>ข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินที่จะให้ปฏิบัติหรือไม่ให้ปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามแผนผัง ได้แก่ ประเภทและขนาดกิจการ ประเภท ชนิด ขนาด ความสูง และลักษณะของอาคาร อัตราส่วนพื้นที่อาคารปกคลุมดินต่อพื้นที่แปลงที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งอาคารหรืออัตราส่วนพื้นที่ว่างอันปราศจากสิ่งปกคลุมดินของแปลงที่ดินที่อาคารตั้งอยู่ต่อพื้นที่ใช้สอยรวมของอาคาร ระยะถอยร่นจากแนวธรรมชาติ ถนน แนวเขตที่ดินอาคาร แหล่งทรัพยากร น้ำสาธารณะ และสถานที่อื่นๆ ที่จำเป็น รวมทั้งพื้นที่แนวกันชนด้วย ขนาดของแปลงที่ดินที่อนุญาตให้ก่อสร้างอาคาร และอื่นๆ นโยบายมาตรการ และวิธีดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของผังเมืองรวม</p> <p>6. ในกรณีที่มีผู้มีส่วนได้เสียผู้ใดต้องการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกข้อกำหนดดังกล่าวที่เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเป็นไปตามที่ผู้มีส่วนได้เสียที่ยื่นคำร้องแสดงความเห็นไว้เมื่อได้มีการรับฟังความคิดเห็น ให้ยื่นคำร้องต่อกรมโยธาธิการและผังเมืองหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้วางและจัดทำผังเมืองรวม</p> <p>7. ห้ามบุคคลใดใช้ประโยชน์ที่ดินผิดไปจากที่ได้กำหนดไว้ในผังเมืองรวม หรือปฏิบัติการใด ๆ ซึ่งขัดกับข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินของผังเมืองรวม ยกเว้นกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินได้ใช้ประโยชน์ที่ดินมาก่อนที่ผังเมืองรวมจะบังคับในพื้นที่นั้น และจะใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไป แต่ถ้าคณะกรรมการผังเมืองหรือคณะกรรมการผังเมืองจังหวัดเห็นว่าการใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปเป็นการขัดต่อนโยบายของผังเมืองรวมในสาระสำคัญที่เกี่ยวกับสุขลักษณะ ความปลอดภัยของประชาชน สวัสดิภาพของสังคม หรือประโยชน์สาธารณะ คณะกรรมการผังเมืองหรือคณะกรรมการผังเมืองจังหวัดมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงภายในระยะเวลาที่กำหนดหรือระงับการใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไป โดยคำนึงถึงกิจการที่มีการใช้ประโยชน์</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ที่ดิน สภาพของที่ดินและทรัพย์สินอื่นที่เกี่ยวกับที่ดิน การลงทุนประโยชน์ หรือความเดือดร้อนรำคาญที่ประชาชนได้รับจากกิจการนั้น อย่างไรก็ตาม ถ้าการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่างๆ ก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมสิทธิที่ได้รับอยู่เดิมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดิน ให้กำหนดค่าทดแทนให้แก่เจ้าของที่ดินและทรัพย์สิน ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการผังเมือง พร้อมทั้งแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินโดยชอบด้วยกฎหมายทราบ เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินโดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่เห็นด้วยมีสิทธิอุทธรณ์ได้</p> <p>8. ผังเมืองเฉพาะ ได้แก่ แนวเขตของทางและขนาดของที่ดินของเอกชนเพื่อใช้เป็นที่อุปถัมภ์ ประเภท ชนิด ลักษณะ ขนาด ความสูง และจำนวนของอาคารที่จะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ก่อสร้าง ประเภทและขนาดของกิจการที่จะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ดำเนินการ ประเภท ชนิด ขนาด จำนวนและลักษณะของอาคารที่ชำรุดทรุดโทรม หรืออยู่ในสภาพอันเป็นที่น่ารังเกียจ หรือน่าจะเป็นอันตรายแก่ผู้อาศัยหรือสัญจรไปมา ซึ่งจะถูกลงโทษหรือเคลื่อนย้ายตามคำสั่งของคณะกรรมการบริหารการผังเมืองส่วนท้องถิ่น การใช้ประโยชน์ของอาคารที่อนุญาตให้ก่อสร้างขึ้นใหม่ หรืออนุญาตให้เปลี่ยนแปลงอันผิดไปจากการใช้ประโยชน์ตามที่ได้ขอไว้เมื่อขออนุญาตก่อสร้าง ซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ขนาดและแปลงที่ดินที่จะอนุญาตให้เป็นที่ก่อสร้างอาคารที่ใช้เพื่อประโยชน์ต่าง ๆ ตามที่ได้ระบุไว้ในผังเมืองเฉพาะ รวมทั้งบริเวณของที่ดินที่กำหนดให้เป็นที่โล่งเพื่อประโยชน์ตามที่ระบุไว้ การส่งเสริมดำรงรักษาหรือบูรณะสถานที่หรือวัตถุที่มีประโยชน์หรือคุณค่าในทางศิลปกรรม สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี การดำรงรักษาที่โล่ง การส่งเสริมหรือบำรุงรักษาต้นไม้เตี้ยหรือต้นไม้หมู่ การตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร และการอื่นที่จำเป็น รายละเอียดที่ดินของเอกชนเพื่อใช้เป็นที่อุปถัมภ์เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามผังเมืองเฉพาะ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>รายละเอียดและแผนที่ระบุที่ดินหรือสิ่งห้ามทรัพย์อย่างอื่นซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน หรือซึ่งกระทรวง ทบวง กรม จังหวัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐเป็นเจ้าของ ผู้ครอบครอง หรือผู้ดูแลรักษา ซึ่งจะนำมาใช้เพื่อประโยชน์แก่การผังเมือง แผนที่ แผนผัง หรือรายละเอียดอื่นๆ ตามความจำเป็น</p> <p>9. กรณีที่คณะกรรมการบริหารการผังเมืองส่วนท้องถิ่น มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการจ่ายเงินค่าตอบแทนตามที่กำหนด และหากผู้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนไม่เห็นด้วย มีสิทธิอุทธรณ์ได้ แต่ถ้าไม่ใช้สิทธิดังกล่าว หรือคณะกรรมการฯ ไม่เห็นด้วยกับการอุทธรณ์ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารต้องปฏิบัติตามคำสั่งภายในกำหนดเวลา 30 วันนับแต่วันรับทราบคำสั่งหรือคำวินิจฉัยอุทธรณ์ และถ้าไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าว เจ้าหน้าที่ดำเนินการมีอำนาจเข้าไปในที่ดินและรื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยคิดค่าใช้จ่ายจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหักจากค่าตอบแทนที่จะได้รับ</p> <p>10. มีการออกกฎกระทรวงเพื่อใช้บังคับผังเมืองรวมในแต่ละพื้นที่ เช่น ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม (สีเขียว) กำหนดให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อเกษตรกรรมหรือเกี่ยวข้องกับเกษตรกรรม สถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการให้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการอื่น ให้ใช้ได้ไม่เกินร้อยละ 25 ของที่ดินประเภทนี้ในแต่ละบริเวณ และห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการตามที่กำหนด เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรงงานทุกจำพวกตามกฎหมาย ว่าด้วยโรงงาน เว้นแต่โรงงานตามประเภทชนิด และจำพวกที่กำหนดให้ดำเนินการได้ตามบัญชีท้ายกฎกระทรวงนี้ - โรงแรมตามกฎหมาย ว่าด้วยโรงแรม - จัดสรรที่ดินเพื่อประกอบอุตสาหกรรม - การอยู่อาศัยหรือประกอบพาณิชยกรรมประเภทอาคารขนาดใหญ่ 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<ul style="list-style-type: none"> - การอยู่อาศัยหรือประกอบพาณิชยกรรมประเภทห้องแถวหรือตึกแถว เว้นแต่เป็นการดำเนินการในโครงการจัดสรรที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย และมีพื้นที่ไม่เกินร้อยละห้าของพื้นที่โครงการทั้งหมด - การอยู่อาศัยประเภทห้องชุด อาคารชุด หรือหอพัก 		
<p>10. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535</p>	<p>กำหนดมาตรการกำกับดูแล และป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมไว้อย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุข ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ มีอำนาจหน้าที่สำคัญ เช่น เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบาย แผนงานและมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใดๆ เกี่ยวกับการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย รวมทั้งให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง และต่อราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น 2. มีการจัดตั้งคณะกรรมการในระดับพื้นที่ 2 คณะ ได้แก่ (1) คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ (2) คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ โดยมีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดหรือในเขตกรุงเทพมหานคร เช่น ให้ความเห็นแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น และให้คำปรึกษาหรือสนับสนุนราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ 3. การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย กล่าวถึง การเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เช่น <ol style="list-style-type: none"> (1) ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น (2) ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่น เช่น ห้ามการถ่ายเท ทั้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย นอกจากในที่ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการกิจการร้านค้าที่จำหน่ายสินค้าและบริการทั้งที่เป็นเจ้าของอาคารสถานที่ และการจำหน่ายในตลาดและสถานที่จำหน่ายสาธารณะ - เจ้าของตลาด - เจ้าของโรงแรมและที่พัก และผู้ประกอบการท่องเที่ยว 	<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้ กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยหรือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใดๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพหรือลักษณะการใช้อาคารหรือสถานที่นั้นๆ</p> <p>4. สุขลักษณะของอาคาร กล่าวถึง สิ่งที่เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองต้องปฏิบัติ และความรับผิดชอบกรณีฝ่าฝืน เช่น เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารจะต้องจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอนอาคาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือจัดการอย่างอื่นตามความจำเป็น สำหรับอาคารหรือส่วนของอาคารใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคาร มีสภาพชำรุดทรุดโทรมหรือมีสภาพกรุงรังจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือมีลักษณะไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย</p> <p>5. เหตุรำคาญ กล่าวถึง การบริหารจัดการกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ที่ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ เช่น</p> <p>(1) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือฉ่ำ หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการทิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ</p> <p>(2) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(3) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ</p> <p>บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญ ต้องระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งถ้าไม่ดำเนินการดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะเป็นผู้ดำเนินการแทน โดยคิดค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นกับบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือที่เกี่ยวข้อง</p> <p>6. กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่น กำหนดประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินการกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ และเมื่อพ้นกำหนด 90 วันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามที่กำหนดในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p> <p>7. ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่เสวยอาหาร กำหนดเรื่องสำคัญ เช่น</p> <p>(1) ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาด เปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p> <p>(2) ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อกำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผังและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตลาด กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายใน</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		ตลาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ		
10.1 กฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. 2561		กล่าวถึง สุขลักษณะทั้งของสถานที่จำหน่ายอาหาร สุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการทำ ประกอบ หรือปรุง การเก็บรักษา และการจำหน่ายอาหาร สุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่นๆ และสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร โดยอาหารที่อยู่ในกฎกระทรวงหมายความครอบคลุมถึง อาหารสด อาหารแห้ง อาหารประเภทปรุงสำเร็จ เครื่องปรุงรส และวัตถุเจือปนอาหาร		
10.2 กฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. 2551		กรณีใช้บังคับกับตลาดในเขตเทศบาล เมืองพัทยา และกรุงเทพมหานคร สำหรับสุขลักษณะของตลาดในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่น ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงสภาพของท้องถิ่น สุขอนามัยของประชาชน และการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม โดยอาจใช้หลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงนี้เป็นแนวทางในการออกข้อกำหนดก็ได้		
10.3 ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2558 ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562		กำหนดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประกอบด้วย กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์ กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การระบาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร กิจการที่เกี่ยวกับโลหะหรือแร่ กิจการที่เกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล กิจการที่เกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ กิจการที่เกี่ยวกับสิ่งทอ กิจการที่เกี่ยวกับหิน ดิน ทราบ ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง กิจการที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่างๆ กิจการอื่นๆ และกิจการที่เกี่ยวกับการบริการที่ส่วนหนึ่งเกี่ยวเนื่องทางด้านการท่องเที่ยว ได้แก่		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<ol style="list-style-type: none"> 1. การประกอบกิจการสปา เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ 2. การประกอบกิจการอาบ อบ นวด 3. การประกอบกิจการนวดเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ 4. การประกอบกิจการสถานที่อาบน้ำ อบไอน้ำ อบสมุนไพร เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ 5. การประกอบกิจการโรงแรม สถานที่พักที่มีใช้โรงแรมที่จัดไว้เพื่อให้บริการพักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน 6. การประกอบกิจการห้องพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า หรือห้องแบ่งเช่าหรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน 7. การประกอบกิจการโรงมหรสพ การจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร่องเง็ง ดิสโกเธค คาราโอเกะ หรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน 8. การประกอบกิจการสระว่ายน้ำ หรือกิจการอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน 9. การประกอบกิจการการเล่นสเก็ต หรือโรลเลอร์เบลต หรือการเล่นอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน 10. การประกอบกิจการเสริมสวย หรือแต่งผม เว้นแต่กิจการที่อยู่ในบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ 11. การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		12. การประกอบกิจการให้บริการควบคุมน้ำหนัก 13. การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง หรือตู้เกม 14. การประกอบกิจการให้บริการคอมพิวเตอร์ 15. การประกอบกิจการสนามกอล์ฟ หรือสนามฝึกซ้อมกอล์ฟ 16. การประกอบกิจการห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ การสาธารณสุข วิทยาศาสตร์ หรือสิ่งแวดล้อม 17. การประกอบกิจการสักผิวหนัง หรือเจาะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย 18. การประกอบกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ 19. การประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ 20. การประกอบกิจการให้บริการสปา อาบน้ำ ตัดขน รับเลี้ยงหรือรับฝากสัตว์ชั่วคราว		

หมายเหตุ เนื่องจากกฎหมายแต่ละฉบับมีรายละเอียดมาก และยังมีกฎหมายลำดับรอง ได้แก่ กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ อีกจำนวนมาก นอกจากนี้ กฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองยังมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น การศึกษารวบรวมกฎหมายและกฎระเบียบที่บังคับใช้เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและยริการฉบับนี้ จึงเป็นการรวบรวมจากกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองที่ประกาศบังคับใช้ขณะที่ทำการศึกษาและรวบรวมเฉพาะในบางฉบับเท่านั้น โดยมุ่งหวังให้ผู้ประกอบการ SME ได้ทำความเข้าใจถึงสาระสำคัญของกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงควรศึกษาเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งมีการรวบรวมกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองที่บังคับใช้ล่าสุด